

VILKO MAZI:

Kadar bodo jabolka dozorela . . .

objame do kraja.

godaj spomladi sva šla z Borutom iz mesta. Na hribru, ob katerem se je vila cesta, so zelenele bukve. Vsak trenutek sem pričakoval, da se nama oglasi prva kukavica. Prisluhnila bi ji oba in se spogledala. Kakor da bi hotela vprašati drug drugega: »Ali čuješ?« S tisto radostjo, ki enako spreleti otroka in starca in ki je nikoli nobena beseda ne-

Ob cesti so se vrstile hiše med sadnim drevjem, ki je baš odpiralo brstje. Tedaj me je vprašal sinko: »Ali pojdem kmalu v šolo?«

Ni mu bilo še šest let, čez mesec dni bi jih bil dopolnil. Ni še poznal časa, ki ga mi preštavamo po koledarju. Blagor mu, da ga še ni, zakaj kdor prešteva čas, je stopil že iz paradiza detinstva, tistega edinega paradiza, ki ga ima človek na zemlji. Dejal sem mu rajsi:

»Ne pojdeš še tako kmalu. Glej, zdaj šele poganjajo jabolane nove liste in cvete.« Odvedel sem ga pod drevo in mu priklonil vejo. Pogledala sva cvet, ki se je v nežni rdečici dramil iz mehkih povojev. »Iz teh cvetov se bodo razvila drobna, drobcena jabolčka. Takrat bo že jako vroče in mi pojdemo zopet pod Krim kakor lani, da se bomo tam kopali in solnčili. In ko se bomo vrnili domov, bodo jabolčka že mnogo večja, rdeča in rumena. Tedaj bodo zorela in tedaj pojdeš ti v šolo.«

Razumel je, da je do tega časa še precej daleč in je bil očitno vesel, da ga čaka še toliko prostosti.

Teden dni kasneje pa je nenadoma zbolel. Silna vročica se ga je lotila. Poklicali smo zdravnika, ki je ugotovil škrlatico. Tako hudo ga je zgrabila ta zavratna bolezen, da sem se že skrajaj bal, da je ne bo prestal. Tri tedne je siromak propadal v bolnici, kamor smo ga morali oddati na zdravnikov ukaz. Sama kost in koža ga je bila. Nobena jed ni ostala v njem. Ves trud zdravnice, da nam ga reši, je bil zaman. Časih se je v vročici okrenil v kot in plašno odprl oči: »Tamle stoji smrt,« je vztrepetal s slabotnim, hropečim glasom.

Zaman sem mu prigovarjal, da je ni. Pokazal je nanjo z bedno ročico in bolestno skremžil obraz: »Tam je, bela je, ali je ne vidiš?« Menjali so mu obkladke, potlej se je pomiril in zadremal. Ko je zopet odprl oči, je bilo prvo vprašanje, kdaj pojde domov? Še zadnji dan, ko je komaj še pregibal ustnice in so se mu že utrinjale drobne srage iz oči, je izpraševal po domu... Za trenutek je pogledal skozi okno na cvetoče kostonje, trudni obraz se mu je razgibal v rahel nasmeh kakor tedaj, ko sva stala pod jablano in se razgovarjala, kdaj pojde v šolo.

»Vse je zeleno!« je hropel v blaženosti, ki ni bila več od tega sveta. Nato je polagoma zaprl trepalnice in ugasnil...

V poletje gre, pa mi je mraz. Kukavice pojo po vseh hribih, pa mi ne ogrejejo duše. In kadar bodo jabolka zorela, vem, da mi bo hudo do smrti...

Kresnice.

*V nočni temini
tu pa tam
iskra zasveti
ob poti nam.*

*Kakor rešilna
se misel mi zdi,
ko nam nadloga
srce omrači...*

Borisov.